

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת בהעלותך
שנת תשפ"ה

גליון
ק"ט

שיעורי חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

• ספור על מדות טובות

צריכים לספר את הספורים בעקר לפונן החיובי, כִּמְהָ יִפֶּה הַשֵּׁם מִשְׁלֵם אִם מִתְנַהֲגִים יִפֶּה אֶחָד לַשָּׁנִי, כִּי הִרְבָּה פְּעָמִים מַלִּים שְׁלִילִיּוֹת עֲלוּלוֹת לַהֲחָרֵט בְּמוֹחַ שֶׁל הַיְלָדִים, וְזֶה יִמְנַע מֵהֶם לִרְצוֹת לַהֲמִשִּׁיךְ הַלָּאָה בְּחַיִּים, כִּי הַיְלָדִים יִחְשְׁבוּ בְּסִתָּר לְבָם שֶׁבְּמִלָּא הֵם כָּבֵר יַעֲנִשׁוּ. צָרִיכִים לְדַבֵּר עַל ה'עֲנִשׁ' שֶׁמִּקְבָּלִים אִם פּוֹגְעִים בַּשָּׁנִי, אֲבָל צָרִיכִים לְדַבֵּר יוֹתֵר עַל הַיִּפִּי שֶׁל מַדּוֹת יָפוֹת.

מעשה מהתנא הקדוש רבי תנחומא

אֲנִי אֶסְפֵּר לָכֶם סְפוּר, שֶׁתּוֹכְלוּ לְסַפֵּר אוֹתוֹ לַבְּנוֹת, וְתּוֹכְלוּ לַעֲשׂוֹת מִהַסְּפוּר עֵסֶק שָׁלֵם. בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּשִׁעוּרִים הַבָּאִים אֲנִי אֶסְפֵּר לָכֶם בְּלִי נֹדֵר עוֹד סְפוּרִים יָפִים שֶׁקְרוּ אֲצֵל חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, וְאוֹתָם תְּסַפְּרוּ לַיְלָדִים; בְּרוּךְ הַשֵּׁם, מוֹהֲרָא"ש לֵמַד אוֹתִי לְלַמֵּד מִדְּרַשׁ וּגְמָרָא, שֶׁמִּלֵּאִים בְּסְפוּרִים יָפִים שֶׁאֲפָשֶׁר לְלַמֵּד מֵהֶם לַהֲתַנַּהֵג עִם מַדּוֹת טוֹבוֹת.

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים מְסַפְּרִים (ויקרא רבה לד, יז): בְּזִמְנוֹ שֶׁל הַתְּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי תַנְחוּמָא, [הוּא חָבֵר אֶת 'מִדְּרַשׁ רַבִּי תַנְחוּמָא'] הִיָּתָה תְּקוּפָה שֶׁלֹּא יָרַד גֶּשֶׁם וְהִיָּתָה בְּצִרְתָּ.

תְּסַפְּרוּ לַבְּנוֹת מֶה קוֹרָה כְּשֶׁלֹּא יוֹרֵד גֶּשֶׁם, שֶׁהִתְבּוֹאָה לֹא צוֹמַחַת; אֲצִלְנוּ בְּאַמְרִיקָה כְּשֶׁלֹּא

שִׁירִים וּוְקָאֲלִיִּים (בְּלִי מוֹזִיקָה), וְתִגִּידוּ לַבְּנוֹת: "לָמָּה לֹא רוֹקְדִים? כִּי הִיָּה חֶלֶק עֲנָק מֵעַם יִשְׂרָאֵל, הַמּוֹן יְהוּדִים שֶׁנִּפְטְרוּ בִּימֵי הַסְּפִירָה, כִּי הֵם רַבּוּ בִּינֵיהֶם".

לתת מוסר מבלי לבייש

תְּסַפְּרוּ לַבְּנוֹת סְפוּרִים שֶׁל מַדּוֹת טוֹבוֹת. כְּשֶׁרוֹאִים בְּפִתָּה שֶׁמִּתְרַחֵשׁ שְׁשִׁתִּי יְלָדוֹת פּוֹגְעוֹת אֶחָת בַּשָּׁנִיָּה, יֵשׁ פְּעָמִים שֶׁחֲקִיבִים לְדַבֵּר אֶל הַבְּנוֹת בְּרוּר וּפְתוּחַ שֶׁמָּה שֶׁקָּרָה - אֲסוּר לַעֲשׂוֹת, אֲבָל הַדְּרָךְ הַנִּכּוֹנָה לומר מוסר היא בְּלִי לְבִישׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּפְּרָשָׁה שֶׁל שְׁבוּעַ שְׁעֵבֶר (קְדוּשִׁים) בְּפִסּוּק (ויקרא יט, יז): "הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ" תִּגִּיד מוֹסֵר לַחֲבֵרְךָ "וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֲטָא", אֲבָל אֵל תְּבִישׁ אוֹתוֹ.

כְּשֶׁמוֹרָה חֲכָמָה רוֹאָה מִקְרָה, לְדַגְמָה, יְלָדָה אוֹמֶרֶת לַחֲבֵרְתָּהּ בְּאַרוּחַת הַצְּהָרִים: "אִיכֶס, זוּזִי מִפֶּה", אַז לְמַחֲרַת תְּסַפֵּר הַמוֹרָה לַיְלָדוֹת סְפוּר שֶׁהִמְצִיאָה וְכָךְ תִּלְמַד אֶת הַבְּנוֹת שֶׁאֲסוּר לְדַחֹת אֶף אֶחָת, הִיא יְכוּלָה לְסַפֵּר: "כְּשֶׁהִיָּתִי יְלָדָה, הִיָּתָה יְלָדָה שֶׁלֹּא הִיָּתָה לָהּ סִבְלָנוֹת לַחֲבֵרָה מְסִימָת, אֲבָל הִיא שָׁמְרָה עַל כְּבוֹדָהּ, הִיא לֹא הִעֲלִיבָה אוֹתָהּ אוֹ דַּחֲתָה אוֹתָהּ, וְהַשֵּׁם עֲזָר לָהּ שֶׁהִיא קִבְּלָה בֵּית נִפְלָא, מִשְׁפָּחָה עִם יְלָדִים".

כְּשֶׁמְכִינִים לַעֲצִמְנוּ סְפוּרִים לְסַפֵּר, אוֹ כְּשֶׁמְמַצִּיאִים סְפוּרִים,

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲנִי מְבִיאִים בְּפִנֵּיכֶם שְׁעוֹר שֶׁמִּסֵּר רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה שְׁלִיט"א לְמַחְנָכִים בַּפְּרָשָׁה אֲמַר ה'תשפ"ד.

לִפְנֵי תַחֲלַת הַשְּׁעוֹר שֶׁר רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה שְׁלִיט"א אֶת הַשִּׁיר: "אוי, אוי אוי מְלַמְּדִים, אוי אוי אוי מְחַנְכִּים, אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ בְּזֶה וּבְכָא", "אוי, אוי אוי מְחַנְכּוֹת, אוי אוי אוי מוֹרוֹת, אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ בְּזֶה וּבְכָא".

למה לא רוקדים בימי ספירת העומר?

אֶת הַשְּׁעוֹר הַזֶּה אֲנִי מוֹסֵר בְּבֵיתִי, וְאֲנִי רוֹצֶה שֶׁיִּשְׁמִיעוּ אֶת זֶה לַצּוֹת שֶׁל בֵּית פִּיגָא, לְכָל הַמוֹרוֹת, הֵן לְמַחְנְכוֹת וְהֵן לְמוֹרוֹת שֶׁנִּמְצְאוֹת עִם הַבְּנוֹת בְּאַרוּחַת צְהָרִים וּבִהֲסָעָה, וְגַם לְמַזְכִּירוֹת הַיּוֹשְׁבוֹת בַּמִּשְׁרָד, וְלְכָל אֵלּוֹ שֶׁיֵּשׁ לָהֶן קֶשֶׁר עִם הַבְּנוֹת.

בְּרוּכוֹת הַבָּאוֹת לְכָל הַמַּחְנְכוֹת שֶׁל בֵּית הַחֲנוּךְ הַנִּפְלָא שֶׁלָּנוּ בֵּית פִּיגָא. נִכְנְסֵנוּ אֶל שְׁבוּעוֹת הַקִּיץ, וְאֲנִי עוֹמְדִים כְּעַת בִּימֵי סְפִירַת הָעוֹמֶר, וְאֲנִי רוֹצֶה לְבַקֵּשׁ שֶׁיִּחְדְּרוּ בַּבְּנוֹת 'מַדּוֹת טוֹבוֹת'.

הַסֵּדֵר הוּא כֵּךְ בְּבֵית פִּיגָא שְׁאַחֲרֵי לְמוּדֵי קֹדֶשׁ, לִפְנֵי שִׁיּוּרִים לְאָכַל אֶת אַרוּחַת הַצְּהָרִים, מְדִלִיקִים מוֹזִיקָה בְּקוֹל רֶם וְרוֹקְדִים עִם הַבְּנוֹת; אַז צָרִיכִים לְדַעַת שֶׁעֲכָשׁוּ בִּימֵי הַסְּפִירָה לֹא רוֹקְדִים, אֲפִלּוּ עִם

שהילדים ילמדו לותר על העוגיות שלהם, על כסא, או מקום, לילד אחר.

אני חייב בעצמי להיות טוב

אבל זה לא מתחיל בילדים, כדי שהמלים יחדרו בילדים, אנחנו חייבים להיות דגמה אישית, צריכים להיות דגמא של לב טוב.

חכמינו הקדושים אומרים (עין מגלה ג.) שנשים יש להן יותר את קטנות הדעת של קנאה. לא מתכננים כאן להשפיל את הנשים, מדברים פה על המציאות, לגברים יש את החלשות שלהם, ולנשים יש את היתרונות שלהן; לאשה יש בתוכה קנאה על אחרות, מדברים נגד השני וקוברים את השני, מפחדים "אולי פלונית מקבלת יותר כבוד"; כבוד הוא הרי דבר טפשי, ממי את צריכה כבוד?

מורות טרודות במחשבות: 'אולי המורה ההיא היא מורה יותר טובה, אולי היא תכבש את מקומי; ממה אתן מפחדות? אף אחד לא יקח את מקומי. אני אומר תמיד לאברכים: הלוואי שתמצאו ראש ישיבה אחר שיודע יותר טוב ממני; אני אשב בשעורים של ראש הישיבה הזה ואשמע את דבריו.

תבקשו מהשם יתברך: "רבנו של עולם תעזר לי שלא אהיה רעה, תעזר לי שאעביר על מדותי בשביל אחרים; מה אני כל מפחדת שמישהי תקח את תשומת הלב שלי?"

להרים את הילדים שהם בעלי לב טוב

אני כבר אסים את השעור, כי משמיעים לכן את השעור בהפסקה, ואני לא רוצה לעכב אתכן כל כך. אני רק רוצה לחזק אתכן קצת שבימי הספירה צריכים לדבר עם הילדים על מדות טובות. אי אפשר להכנס לכיתה כמו גברת מכבדת, ללמד את הפרק מפרקי אבות שהכינו, ואחר השעור לצעד

לרבי תנחומא: "אני יודע למה יש רעב, למה לא יורד גשם, כי יש עברות בעיר, אני ראיתי איך עשיר פלוני נותן כסף לאשתו לשעבר, זה סימן שבסתר הם עושים עברות," [ההלכה היא, שמאז שאדם גרש את אשתו, אסור שיהיה להם שום קשר].

רבי תנחומא שלח מהר שליח לקרא ליהודי, והיהודי בא אל רבי תנחומא, ורבי תנחומא מוכיח לו: "אתה לא יודע אילו צרות יש בעולם? אתה יודע שכבר כמה שנים לא יורד גשם, וכל היהודים הולכים למות?" אמר היהודי: "בודאי שאני יודע מכה, אבל איזה דבר רע עשיתי?" אומר לו רבי תנחומא: "אני שומע שמדברים עליך שנתת כסף לגרושה שלך, זה אומר שיש לך קשר אתה, ואתה עושה אתה עברות?"

אמר היהודי לרבי תנחומא: "רבי תנחומא, אני עושה עברות? הרבי אמר דרשה שיחלקו צדקה, ויצאתי לרחוב לחלק צדקה, באה לקראתי אותה מרשעת שכבר התגרשתי ממנה, והיא מתחילה לבכות שהיא עוד לא ראתה יום טוב בחייה, נכמרו רחמי ונתתי לה צדקה, אבל אין לי שום קשר אתה."

רבי תנחומא התחיל לבכות, הוא מרים את עיניו הקדושות אל רבון העולמים ואומר: "רבנו של עולם אני לא יכול להאמין למשמע אזני; ומה אם בשר ודם שטבעו של האדם הוא לא לתת כסף למי שהוא מסכסך אתו, ובכל זאת הוא רחם על גרושתו ונתן לה כסף, הרי שאתה - רבנו של עולם - ראוי שתרחם עלינו."

פתאום התחילה לנשב רוח, והתחיל לרדת גשם זלעפות, ואחרי שעה כבר היו על האדמה פטריות, וכבר היה מה לאכל.

כאלו ספורים תספרו לילדים, שילמדו להתנהג עם מדות טובות,

יורד גשם - אנחנו שמחים, כי כך יכולים לשחק בחוץ ברחוב, אבל בימי עברו כשהיתה לכל אחד פרה שנתנה חלב, אם לא ירד גשם, לא היה עשב להאכיל את הבהמות, ולא היה חלב, ולא צמח שום דבר, היו עלולים למות.

אסף רבי תנחומא הקדוש לכל בני העיר והכריז: "יהודים יקרים, חייבים לעשות חסד, חייבים לתת צדקה, ורק כך יעזר השם יתברך שירדו גשמים."

והיה יהודי שהיה לו הרבה כסף, הוא אסף את כל הכסף שהיה לו בבית, ויצא לרחוב, והחליט בדעתו שמי שהוא יפגש - הוא יתן לו צדקה.

היהודי הזה, מסכן היו לו חיים קשים, הוא כבר היה נשוי בפעם השנייה; אשתו הראשונה הייתה אשה רעה, היא מררה לו את החיים, היא הציקה לו והתעללה בו. אוי, יש נשים שמסגלות כל כך למרר ולמרמר לבצעל את חיי; היא ירדה לו לחיים, עד שהוא היה חייב להתגרש.

והיהודי הזה עומד ברחוב, ולא פחות ולא יותר באה לקראתו הגרושה שלו, והיא אומרת לו: "צדקה", הוא מעיף עליה מבט, ורואה היא לבושה בבלויי סחבות, רחמנא לצלן איך שהיא הייתה נראית; היא התחילה לבכות איליו, והיא אומרת לו: "מאז שגרשתי אותי, עוד לא היה לי יום טוב בחיים שלי, אין לי מה לאכל, והשם יתברך כועס עלי", היהודי מוציא את פנקס הצ'קים שלו וכותב לה סכום כסף גדול ויפה.

וכך בעמדו ברחוב על יד אשתו הראשונה, עובר יהודי ורואה איך הוא רושם צ'ק לגרושתו. היהודי הזה היה טפוס שאוהב להלשין ולדבר בגנות אחרים, והוא רץ מיד לרבי תנחומא הקדוש, והוא אומר

אני לא מחפש לעשות מהקהלה
שלנו קביה סגורה, שכלם חייבים
להתלבש אחיד, עם מטפחת
וכדומה, אבל חייבים לבוא בלבוש
עדין, יפה, מטפח.

חייבים להתכונן מראש, אחרי
שנה, מנוחה, ואחרי אכילה, וכך
אפשר להפנס לכתה; ומסדרים את
הכתה, וכשהפנות נכנסות לכתה -
נותנים לכל אחת מלים טובות.

השם יתברך יעזר, שתהיה לכם
הצלחה וסייעתא דשמיא, אמן.

כשמונה נכנסת לכתה או לחדר
האכל, והיא רואה ילדה, שתתן לה
מלה טובה, ותבקשו מהשם יתברך
שתאהבו את הפנות, ושללא יהיו
לכן חשבונות אישיים.

דגמא אישית של עדינות

עוד דבר אחד שאני רוצה
לבקש מכן: מורה צריכה להיות
דגמה, צריכים לבוא לבית החנוך
בלבוש יפה ועדין, ולא גס. אם יש
ספק על בגד או על גרבים, שלא
יבואו עם זה לבית החנוך. רק אם
בטוחים שהבגד הזה עדין, אפשר
לבוא עם זה.

החוצה. בשביל זה לא צריכים
מורות!

אני רוצה שהמורות יחיו עם
הפנות, ירחרחו מה קורה בין
הפנות, יראו את הטוב של הפנות.

צריכים לרומם את הפנות שהן
בעלות 'לב טוב'. צריכים לעבד בלי
אינטרסים אישיים, לא מסתכלים
אם אני אוהבת את האמא של הפת
הזאת, אלא פת שיש לה לב טוב
צריכים לרומם את ערכה. ובה
שיש לה עדין אפי קשה, מנסים
לרומם גם אותה, מחפשים איפה
אפשר לרומם אותה ולשפח אותה,
נותנים לה מלים טובות, כי בטובות
אפשר להועיל הרבה יותר.

מכתבים בעניי חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

איך מסבירים לילדים את הגמרא של "נעלו שערי תפלה"?

שאלא:

לכבוד מורי ורבי ראש הישיבה
שליט"א,

אני מכנה אתכם מורי ורבי, למרות
שאף פעם לא למדתי אצלכם ואתם
אפילו לא מפירים אותי, אבל דעו לכם
שאתם אמנם מדברים אל הבחורים
בניו יורק, אבל ההשפעה שלכם מגיעה
לכל מקום בעולם. הדרשות, המכתבים,
החזוק היומי, שנו את כל עולמי, כל הבית
שלי הפך להיות בלוי אמונה בזכותכם.
מלבד שלום הבית, למוד התורה ועוד
עצות רבות שעזרו לי כל כך הרבה.

אני מלמד ולמדתי עם הילדים את
הגמרא במסכת ברכות (לב), מיום שחבר
בית המקדש ננעלו שערי תפלה, אבל
שערי דמעות לא ננעלו. היה לי קשה
מאד עם הגמרא הזו, איך אפשר להגיד
שבשיהודי מתפלל להשם יתברך
השערים נעולים בפניו? אם הוא לא
מתפלל בדמעות התפללות שלו לא
יתקבלו לפני השם יתברך? אהיה אסיר
תודה אם תוכלו להסביר לי את זה.

זה מאד יפה, שבדיוק שאי אפשר
לספור את הכוכבים בעולם, כך גם
אי אפשר לספור את הזכויות של
מלמד. מלמד נוטע בילדים תורה,
יראת שמים ואמונה פשוטה בהשם
יתברך, ולאחר מכן כשהילדים
גדלים ועושים דברים טובים הפל
נזקף לזכותו של המלמד.

מה שאתה שואל שחקמינו זכרונם
לברכה אומרים (ברכות לב): "ואמר
רבי אלעזר מיום שחבר בית המקדש
ננעלו שערי תפלה", דע לך שיש
הרבה שיטות בחז"ל, במדרשים
יש כמה אופנים - זה בכה וזה בכה,
אבל על כל דבר יש הסבר. חקמינו
הקדושים אומרים (פסחים פה): "אפילו
מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין
ישראל לאביהם שבשמים", עוד
אומרים חז"ל (ויקרא רבה ל, א): "בדורות
הללו שאין להם לא מלך ולא נביא,
לא כהן ולא אורים ותמים, ואין להם
אלא תפלה זו בלבד, אמר דוד לפני
הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם אל
תבזה את תפלתם". דוד המלך בקש

אגב, האברך שהראה לי בפעם
הראשונה שעור שלכם, הוא מתנגד
לברסלב. הוא הראה לי את זה כדי
לעשות להתלוצץ מזה, הוא אפילו
לא קלט שאתחיל להקשיב לשעורים
בקביעות, וזה כל כך יעזר לי בחיים...

בהוקרה ובברכה

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש
פרשת קרח, ב' תמוז, שנת תשע"ח
לפרט קטן

לכבוד המלמד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

אשרי חלקך שיש לך את הזכות
להיות מלמד; אין דבר גדול יותר
אצל השם יתברך ממלמד שלומד
תורה ויראת שמים עם בני ישראל.

חקמינו זכרונם לברכה אומרים
(פבא פתרא ח): על הפסוק (דניאל יב, א):
"ומצדיקי הרבים כפוכים לעולם
ועד - אלו מלמדי תינוקות", מי
שלומד תורה עם בני ישראל נמשל
לכוכבים. מוהרא"ש מסביר את

מהשם יתברך על הדורות שלנו כשנהיה בגלות, בלי מלך, בלי נביא, בלי כהן גדול, ובלי אורים ותומים, רבוננו של עולם קבל את התפלות שלהם.

אנחנו יודעים רק מה שהצדיקים אמרו לנו - בפרט רבנו ז"ל - שנדבר אל השם יתברך ונתבודד בכל יום. רבנו אמר (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כה; ק) שהוא שמע מהרבה צדיקים, שכלם הגיעו למדרגתם רק על ידי תפילה והתבודדות, כי אי אפשר להיות יהודי כשר בלי תפלה והתבודדות; כשרבנו אמר את זה עמדו שם אנשי שלומינו והם התחילו למנות שמות של צדיקים, ורבנו אמר על כל שם שהם מנו שכולם אמרו לו שהם הגיעו למדרגתם רק על ידי תפלה והתבודדות, על ידי שדברו הרבה אל השם יתברך.

לא היתה שיחה אצל רבנו שרבנו לא דבר אתנו על תפלה, וחזק אותנו שעם תפלה מתקברים אל השם יתברך ושעל ידי תפלה אפשר להושע, יהיה מי שיהיה, כפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (פנחומא וירא, א): "הווי זהירין בתפלה, שאין מדה אחרת יפה הימנה והיא גדולה מכל הקרפנות, ואפלו אין אדם כדאי לענות בתפלתו ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים, אני עושה חסד עמו".

תספר לילדים ספורים על גדולת התפלה, תספר להם מה שחכמינו זכרונם לברכה מספרים (מדרש דברים

רבה ב, טז): היתה פעם סערה בים וספינה תעתה בדרך והגיעה לעיר רחוקה, בספינה היו יהודי אחד בין הרבה גוים, כשהגיעה הספינה למדינה הנזה באו כל הגוים לבקש מהיהודי שילך לקנות להם אוכל, שאל אותם היהודי בתמהון: "וכי אני מכיר פה את המקום, שכלכם באים לבקש ממני לקנות אוכל?" צעקו הגוים על היהודי ואמרו: "יהודי אף פעם לא לבד, ליהודי יש תמיד את הקדוש ברוך הוא אתו", והמדרש מסיים: "הוי, אשר לו אלקים קרובים אליו (דברים ד, ט)".

לילדים תסביר מה שהראשונים מפרשים את זה (עיין מאירי בבא מציעא טז), שאין הפונה שהשם יתברך לא מקשיב לתפלות שלנו עם ישראל, אין דבר כזה שתפילה לא תתקבל, אלא שבימינו זה שונה מאשר בזמן שבית המקדש היה קיים; שהיום צריכים לדפק על השערים כדי שהתפלות יעלו, מה שאין כן בשבוכים אזי הקדוש ברוך הוא מרחם מיד ומקבל את התפלה אפלו גם בימינו, כפי שהזכר הקדוש אומר (שמות יב): "אמר רבי יהודה, כל מלין דעלמא תליין בתשובה ובצלותא דצלי בר נש לקודשא בריך הוא, וכל שפן, מאן דאושיד דמעין בצלותיה, דלית לך תרעא דלא עאלין אינון דמעין", אין דבר שלא מועיל עליו תשובה, בפרט כשאדם בוכה אל השם יתברך; שום שער לא נעול בפני אדם שמגיע אל השם יתברך ובוכה את לבו אליו.

תחדיר בילדים יראת שמים; תספר להם ספורי צדיקים, זה ילחץ את לבם להיות יהודים כשרים, הם יקנאו בצדיקים וירצו לחקות את הצדיקים. ידוע הספור שהרב הקדוש מצאנו זכותו יגן עלינו שאל פעם את המלמד של ילדיו האם הוא לומד אתם מוסר, ענה המלמד "כן", ושאל אותו: "איזה ספרי מוסר אתה לומד אתם?" וענה: "חובת הלקבות", אמר לו הרבי הקדוש מצאנו: "לא זה מה שהתכונתי לשאל, אני שואל אם אתה מלמד 'מוסר', האם אתה מספר להם ספורים מהצדיק הקדוש רבי ר' אלימלך מליזענסק זכותו יגן עלינו ואחיו הקדוש רבי ר' זושא זכותו יגן עלינו"; כי ספורי צדיקים מלחיכים את הלב להיות יהודי כשר.

יעזר השם יתברך שתמיד נעסוק רק בתפלה.

...

(ספר עצתו אמונה חלק ה', מכתב ששח)

מזרח חינוך

בקול ברסלב

לשמיעת כל שיעורי החינוך

(באדיש)

מראש הישיבה שליט"א

בקול ברסלב

הקישו 1-2-4-2-1

- שמעו וזהו נסבך -

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזוק (נשים)

שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד

079-704-0069

ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363

קנדה 438-320-9090

...

קול ברסלב

שיעורים; חיוזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד

079-704-0066

ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361

קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370

מייל חיוזוק יומי chizikyomi@gmail.com